

ושותה, **הא כתיב** "תורת", ומה זה בא לרבות!?

אמר פירש רבא:

באיש [בעל] אחד ובוועל אחד, שקינא לה בעלה שנית מאותו אדם —

דבולי עלמא, כל שלשת התנאים — **לא פליגי**, דאין האשה שותה ושונה.

יט-א ומשום **דכתיב** "זאת", ובהכרח שהוא בא למעט.

בשני אנשים [בעלים] ושני בוועלין —

דבולי עלמא לא פליגי, דהאשה שותה ושונה —

משום **דכתיב** "תורת", ובהכרח שהוא בא לרבות.

כי פליגי: באיש [בעל] אחד ושני בוועלין, ובשני אנשים [בעלים] ובוועל אחד.

תנא קמא סבר:

"תורת" — **לרבווי כולהי** [לרבות את כולם], בין שני אנשים ושני בוועלים, בין

איש אחד ושני בוועלים, ובין שני אנשים ובוועל אחד —

ואילו "זאת" בא למעוטי איש אחד ובוועל אחד.

ורבנן בתראי סברי:

"זאת" — למעוטי כולהי, בין איש אחד ובוועל אחד, ובין איש אחד ושני בוועלים, ובין שני אנשים ובוועל אחד.

ואילו "תורת" לא בא לרבווי אלא שני אנשים ושני בוועלין.

ורבי יהודה סבר:

"זאת" — למעוטי תרתי [שני אופנים], ו"תורת" — לרבות תרתי.

"זאת" למעוטי תרתי:

א. למעט איש אחד ובוועל אחד.

ב. למעט איש אחד ושני בוועלין. (1)

"תורת" לרבות תרתי:

א. לרבות שני אנשים ובוועל אחד.

ב. לרבות שני אנשים ושני בוועלין. (2)

הדרן פרק עלך היה מביא

מיעט, על כרחך לא מסרן הכתוב אלא לחכמים, לפרש לך לפי חכמתם, מה ריבה ומה מיעט; ומסתברא, שהריבוי בא לרבות שני בעלים ואפילו מבוועל אחד, ולא על שני בוועלים ובעל אחד, שהיות וקינא לה כבר ונמצאת נקיה, נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומתכוין להקניטה, ולכן מקניט הוא אותה, פעם מבוועל זה, ופעם מבוועל אחר.

2. ב"משנה למלך" [סוטה א יד ד"ה ודע דנהי,

ולפי זה יש לפרש את צדדי הספק: אם הוא דבר שיש לחוש לו שיגרשנה ויחזירנה, וכוונת הגמרא "השתא מיהא לא אסירא ליה" היינו שעדיין לא נוצר המצב שתהא אסורה לו באיסור שהוא משביע עליה, ומי יימר שיהיה, או דילמא: זימנין שהוא מגרש ומחזירה.

1. כתב רש"י, דרבי יהודה סבירא ליה, דמאחר שריבה הכתוב ומיעט, ולא פירש מה ריבה ומה